

FORTÆLLINGEN OM CORATIA

KAPITEL 1 - TIL FØRSTE MØDE

Dette kapitel er en udvidelse af Flaskeposten.

Kære FDFere

Mit navn er Amelia, og jeg er FDFer i Vestre Nykøbingløse 2. kreds. Jeg har en historie at fortælle jer, så jeg håber, I vil sætte jer godt tilrette og følge med.

En nat for snart længe siden lå jeg og stirrede op på stjernerne. Der var ikke en sky på himlen, så man kunne se selv de fjerneste stjerner. Jeg tænkte på, hvor vildt det må være at opdage en ny planet og få den opkaldt efter sig! Alpha Amelia. Det skulle den hedde.

Jeg listede op på loftet for at finde min bedstefars gamle stjerneikkert. Min mor havde sagt, at hans gamle ting lå og flød i en dragkiste. Jeg fandt den under et støvet lagen, åbnede den og begyndte at lede. Der var et kompas med flækket glas, en kaptajnskasket, der var to sandsække og en dåse med tørre kiks, og dér, på bunden, lå stjerneikkertten. Jeg rakte ud efter den, da noget blændede mig. Månen skinnede på nogle bogstaver af guld. Logbog - optegnelser over Coratia af Balder Amundsen stod der. Det lød spændende. Jeg har aldrig mødt ham. Han forsvandt, før jeg blev født, så det var lidt spændende at finde hans logbog. Med bankende hjerte satte jeg mig i bedstefars safaristol og læste.

De guldne sider var dækket af tætskrevne noter om Coratia, der åbenbart var et nyt kontinent. Ude i siden havde han lavet små tegninger af planter og dyr og opregnet tabeller om vejret, vandstanden og årtiderne. Coratia havde været isoleret i årtusinder, så det havde udviklet sit eget økosystem med sjældne dyr og planter. På sine ekspeditioner fandt min bedstefar ud af, at der var en lang række folkeslag på kontinentet. Nogle boede ved vulkanen med kroppen dækket af aske; nogle havde slået sig ned ved kysten og levede kun af fisk og tang; andre fandt tryghed i grotter langt under jorden.

Ud fra sine optegnelser kunne min bedstefar se, at Coratias landskaber havde ændret sig meget. Den Mystiske Jungle var ved at visne, Den Buldrende Vulkan var sjældnere larmende, og sandet fra Den Uendelige Ørken blæste ud over hele kontinentet. Harmonien mellem landskaberne var gået i stykker, og det så ikke godt ud. Når vejret var klart, kunne han i sin kikkert se, at forstyrrelserne også havde spredt sig til landskabet og havene omkring Coratia. Store skove var lagt øde af insektsværme, tornadoer og monsunregn kom og flåede alt med sig, og under havet blev korallernes regnbuefarver mere og mere grå.

Der var dog et håb. På en af sine ekspeditioner i De Gådefulde Grotter ville min bedstefar udforske nogle af de dybeste huler. Normalt gik han aldrig så langt uden ekstra proviant, men der var noget dragende over stedet, noget, der trak i ham. Ved en underjordisk flod måtte han hoppe mellem klipper for at passere, og han tog til sidst et langt spring til den anden bred. Plask! Han nåede tørskoet over, men bagved kunne han se sin flagermuselampe gå ud nede i dybet. Modløst satte han sig op ad en klippevæg og bad en bøn. Efter nogen tid spredte et svagt lys sig under ham. Det blev klarere i takt med, at hans øjne vænnede sig til mørket, og han fandt kilden, en lille sprække i væggen, kun lige stor nok til, at han kunne mave sig igennem. Efter noget, der følte som en uendelighed, kom der plads nok over hans hoved til at kravle på knæene, og til sidst kunne han rejse sig helt op i en kæmpe klippesal oplyst af millioner af ildfluer! Han holdt vejret. Rundt på væggene var der ridset nogle mystiske tegn. De måtte være over tusind år gamle. Han satte sig til at skrive dem ned, for man kunne jo aldrig vide.

Han slap ud af hulen igen, min bedstefar, og med lidt hjælp fra en af de lærde præster fra Den Sprudlende Sump, fik han efter et par uger tydet, hvad der stod:

*Kronkordiussens profeti
En maskine pumper livet ud til hver en krog
skaber harmonien på vor jord
fælles er vor pligt på tværs af grænser og af sprog
selvom denne opgave er stor.*

*Glemmer vi og fyldes op af vores egne tanker
lader frygten splitte ven fra ven
da vil kaos spredes, men med modet som et anker
kan maskinen trækkes op igen.*

Min bedstefar blev fyldt af frygt og håb på samme tid; frygt for at maskinen i profetien eller Kronkordiussen, som det hed, var ved at gå i stå; men også et håb for, at det kunne sættes i gang igen. Nu skulle den maskine bare findes, inden alle problemerne i Coratia spredte sig til resten af verden. Men med kontinentets størrelse ville det tage en menneskealder at finde frem til Kronkordiussen alene.

Efter jeg havde læst det til ende tre gange, kunne jeg ikke falde i søvn igen.

»Bedstefar lever, bedstefar lever, og han har brug for min hjælp! Jeg må afsted.« Jeg løb ned og skulle lige til at banke på mine forældres værelse, men så kom jeg i tanker om, hvad de plejede at sige om bedstefar: »Den gamle tosse var fuld af røverhistorier om steder, han havde været. Han tænkte kun på sig selv og sine rejser og ikke på andre mennesker.« Siden min bedstefar forsvandt før min fødsel, har mine forældre aldrig turdet rejse. De ville aldrig kunne forstå, at jeg bare måtte tage afsted.

Jeg har altid drømt om at være en rigtig opdagelsesrejsende ligesom bedstefar. Nu var chancen her. Jeg gik ned på mit værelse og pakkede en taske med det mest nødvendige og skrev så en seddel til mor og far, så de ikke blev for bekymrede. I farten fik jeg min bamse Raffi med. Han er altid med på lejr, når jeg skal sove. Nu var jeg klar til at hjælpe bedstefar.

Jeg gik hele natten og den næste dag. Mit mål var den gamle landingsplads, hvor min bedstefar sidst var blevet set, men der var længere, end jeg regnede med. Jeg ville ikke nå det i dag.

»Er du også sulten?« Jeg kiggede ind i Raffis store sorte øjne. »Jeg ved ikke, hvordan vi skal finde mad og et sted at sove. Hvorfor tænkte jeg ikke på det noget før! Åhh. Hvordan kunne jeg være så dum at tro, at jeg kunne klare mig alene på tur - og nu er det også blevet mørkt, Raffi!«

Jeg ved jo godt, at han bare er en bamse, men det virkede som om, han forstod mig. Da jeg så på ham, var det som om hans øjne lyste. Som om han var en rigtig giraf. Det gik op for mig, at det var en lygte, der fik hans øjne til at lyse op. Inde blandt træerne lå det lille hus, hvor lyset kom fra. Der var nogen derinde.

»Raffi! Vi er ikke alene. Kom.«

Huset var en kro ved navn 'Den rustne Lygte'. Da jeg kom ind, så jeg, at folk sad alene ved nogle små borde. Der var helt stille. Det her var ikke et sted for sådan en som mig. Jeg vendte mig om for at gå, da en tung hånd lagde sig på min skulder. Jeg stivnede.

»Hør hov du. Hvad er du for en filøjs?« sagde en rumlende stemme. Jeg vendte mig langsomt om, og så en kæmpe mand med tatoverede overarme, der kunne rive mig midt over, men midt i ansigtet åbnede han munden i et stort smil.

»Jeg hedder Stroganoff, og jeg er krofatter her. Hvem er du?«

»A-a-amelia,« fik jeg fremstammet.

»Du ligner en, der kunne trænge til lidt af min berømte forlorne skildpadde. Kom og sæt dig.«

Han fandt et stort fad med noget brunt og boblende, og bankede to krus med dampende hyldebærsaft i bordet.

»Amelia. Jeg er krofatter, fordi jeg elsker at møde folk, når der er på vej. Nogle er på vej væk fra noget og andre på vej hjem til noget, og nogle er simpelthen bare faret vild. Vil du ikke fortælle mig om din rejse, mens du spiser?«

Og det gjorde jeg så. Jeg fortalte og fortalte, om min bedstefar, om logbogen, om Kronkordiusen og om at være alene i mørket, mens Stroganoff lyttede. Jeg lagde min bedstefars logbog på bordet, så han kunne se, at jeg ikke bare fandt på det hele. Mens jeg fortalte begyndte en af de andre gæster at nærme sig, mens han stirrede på logbogen. Han var ligeså bred som Stroganoff, men han manglede det rare smil. Han kom tættere på. Til sidst kunne jeg lugte hans sved.

»Stik mig bogen« hvæsende han. Det sidste jeg så var, at han sprang mod mig, før jeg begravede mit ansigt i Raffis pels. Der lød et ordentligt rabalder og et dunk, som om nogen havde tabt en sæk kartofler på gulvet.

»Og bliv så nede.« En kvinde med fletning og lynende øjne var ved at binde bandittens hænder. Han lå på lå på gulvet under en bunke pindebrænde, der før havde været en krostol.

»Det her er vist din.«

Hun rakte mig logbogen.

»Jeg kan ikke klare, hvis nogen behandler andre dårligt. Så bliver jeg nødt til at springe til. Ja, jeg kunne ikke lade være med at lytte med, og det lyder virkelig, som om du er på vej på en spændende rejse.«

»Det er jeg slet ikke. Jeg har været afsted en dag, men jeg løb tør for mad og blev mørkerød. Der er vist ikke meget opdagelsesrejsende over mig,« sagde jeg og så ned.

»Visse-vasse. Du må aldrig tabe modet. Det er regel nummer 1, når man er på ekspedition. Tag det fra en, der har været på en del af slagsen.«

»Er du opdagelsesrejsende?«

»Ja, Pil Sigurdsdottir, førstestyrmand og 'sandsæksansvarlig af tredje grad med speciale i tordenejrsflyvning og kreative nødlandinger' på det gode fartøj Sankt Maren - til tjeneste. Eller det var jeg. Jeg ragede uklar med kaptajnen, og eftersom det er hans luftskib, så jeg står uden hyre og uden rejser.«

Stroganoff kiggede på os begge to med et smørret smil, og sagde: »Så du står med en mission, men mangler nogen at tage afsted med. Og du vil gerne rejse, men mangler en mission. Tænk I, hvad jeg tænker?«

»Men du glemmer jo en ting. Vi har ikke noget fartøj,« sagde jeg.

»Amelia. Har du allerede glemt regel nummer 1? Jeg er sikker på, at vi kan få lov at låne et luftskib, hvis vi spørger min gamle kaptajn Skipper pænt. Han bor ovre ved det omrejsende tivoli, ikke langt herfra. Hvis vi tager afsted herfra ved dag gry, så kan vi allerede lette i løbet af i morgen.«

»Klap nu lige æslet, I to. Hvis I vil på rejse, så tager jeg med. Jeg sætter min køkkenassistent til at passe stedet her. Der skal jo være nogen til at sørge for jer.«

Stroganoff fandt mere saft frem, og vi skålede over vores aftale. Nu skulle vi bare have fat i et luftskib, og så var vi på vej til Coratia.

Det var den første del af min historie som opdagelsesrejsende. Jeg har fået en mission. Jeg skal rejse til det ottende kontinent Coratia og finde maskinen, der skaber balance i verden, Kronkordiusen, og jeg har også fået to gode folk med på ekspeditionen. Det er svært at være på ekspedition alene. Det må I huske, hvis I nogensinde skal afsted.